ఫ్రమ్ అనురాధ.... విత్ లవ్

గదిలో ఉన్న మాగజీన్లన్నీ మరోసారి తిరగేశాడు.

సినిమాలు, రాజకీయాలు, కథలు, నవలలు, జోకులు, న్యూడ్ ఫోటోలు కార్టూన్‌లు దేనిమీద అతని దృష్టి నిలవటంలేదు. "బోర్" అనుకున్నాడు.

"మీకు ప్రతీదీ బోరే"

"ఒక్క నువ్వు తప్ప"

"కొంత కాలంపోతే నేనూ మీ బోర్ లిస్టులో ఎక్కిపోతానేమో?"

"ఇంపాజిబుల్ :"

"ఇప్పుడు మీరు వెంటనే కిరాణాకొట్టు కెళ్ళి ఈ సరుకుల్ని తెచ్చి పెట్టకపోతే ఈ రోజు నేను మీకు వంటచేసి పెట్టడం ఇంపాజిబుల్!"

"అబ్బాబోర్ లావణ్యా!"

అతడు గట్టిగా కళ్ళు మూసుకొని బెడ్ మీద అటు ఇటు దొర్లాడు. లేచి కూజాదగ్గర కెళ్ళి గ్లాసులో మంచినీళ్ళు వంపాడు. గ్లాసు నోటిదగ్గర పెట్టుకున్నాడు. కాని నీళ్ళు తాగాలనిపించలేదు. విసుగ్గా గ్లాసు టీపాయ్ మీద పెట్టేసి ఈజీ చైర్లో కూర్చోబోయాడు. కాని కూర్చోలేదు. గ్లాసులోని నీళ్లను పక్కనే వున్న అటాచ్డ్ బాత్ రూంలో పారబోశాడు.

టీపాయ్ పక్కనేవున్న నిలువుటద్దంలో పడిన అతని రూపంమీద దృష్టి పడింది. అద్దంలో తనను తాను చూసుకోవటం అతని కిష్టం.

"దోజ్ బ్యూటిఫుల్ ఐస్—దట్ కర్లీ హేర్—యువర్ మిస్చివస్

లిప్సి నువ్వు ఇంట్లోంచి బయటకెడ్తున్నావంటే భయమేస్తుందిడియర్—"

"ఎందుకు?"

"యే కొంటె పిల్లయినా ఎగరేసుకుపోతుందేమోనని"

"యే మత్తుమందో చల్లి ఈ కొంటెపిల్ల తన కొంగుకు కట్టేసుకుందిగా"

"యూ సిల్లీ"

అద్దంలో తన పెదవుల్ని కసిగా ముద్దు పెట్టుకుంటున్న లావణ్య.

కాని మరుక్షణంలో తానొక్కడే.

అద్దాన్ని వెయ్యి ముక్కలుగా బద్దలు కొట్టాలనిపించిం దతనికి, వెంటనే ఆ అద్దం ముందునుంచి కదిలాడు.

టైమ్ చూశాడు.

పది గంటల అయిదు నిముషాలు.

ఇది వరకు చూసినప్పటికి ఇప్పటికి మూడు నిమిషాల కాలం మాత్రమే గడిచింది.

కాలం కదలదు. ఈ గది నాలుగ్గోడల మధ్య కాలం స్తంభించింది. ఈ గదిలో తాను ఖైది.

మళ్లీ బెడ్ మీదకు చేరాడు.

మళ్లీ పత్రికలన్నీ తిరగేశాడు.

మళ్లీ టైమ్ చూశాడు.

ఆ హోటలు గది పై కప్పుకేసి, తెల్లగా వెలిగిపోతున్న ట్యూబ్ లైట్ కేసి, గిర గిరా తిరుగుతున్న సీలింగ్ ఫ్యాన్‌కేసి చూశాడు.

బోర్. బోర్. బోర్.

అతడు బాధతో గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాస్సేపటికి తెరచాడు. అకస్మాత్తుగా అతనికా గదంతా కొత్తగా, అపరిచితంగా కనిపించింది. వెంటనే అతనికి భయమేసింది.

అసలు తనిక్కడెందుకున్నాడు? తనకే మాత్రం పరిచయంలేని ఈ ఊరు. ఈ హోటలు గది, ఈ బెడ్డు, ఈ టేబుల్, ఈ టీపాయ్, ఈ అద్దం, ఈ కూజా, ఈ గ్లాసు, ఈ ఫ్యాన్, ఈ ట్యూబ్‌లైటు వీటన్నిటి మధ్య తనెందుకున్నాడు?

ఈ పెద్ద హోటల్లో ఎన్నో గదులు—ఎందరో మనుష్యులు. కాని తనకు ఎవళ్ళతోను సంబంధంలేదు. ఇది తనకు తెలిసిన ప్రపంచం కాదు.

అతడు మరోసారి అసహనంగా బెడ్‌మీద అటూ యిటూ దొర్లాడు. అది పక్కాకాదు. అది పరుపు కాదు. ఈ పరుపునిండా పలుగురాళ్ళు నింపారు.

"అప్పుడే వెళ్లిపోతావా డియర్, నువ్వు పక్కనే లేకపోతే నాకిది పక్కకాదు"

"మరేమిటో"

"నువ్వు పక్కనుంటే ఇంత హాయిగా ఇంత మెత్తగా వున్న ఈ పరుపులోకి నువ్వు వెళ్ళిపోగానే పలుగురాళ్లొచ్చేస్తాయి— ప్లీజ్ ఇంకాస్సేపు"

"బయట పని మనిషి కేకలు పెడుతోంది. తలుపు తీయాలి. ప్లీజ్ వెళ్లనీ"

"పాడు పనిమనిషి; అప్పుడే తెల్లారిందా?"

"ఎప్పుడో తెల్లారింది"

"మళ్లీ ఎప్పటికి దొరుకుతావో:"

"అబ్బబ్బబ్బ; వదలండి. రోజూ ఇలాగే—"

"వెళ్లేముందు జస్టే వన్ మోర్, ప్లీజ్ లావణ్యా"

"నో మోర్ ప్లీజ్; ఎన్ని మోర్లేనా మీకు సరిపోవు"

"అయితే ఎలా వెళ్తావో వెళ్ళు చూస్తాను"

"యేమిటి చూసేది?"

"నిన్నే"

"అయ్యో కర్మ"

"ఎందుకమ్మా పాపం, పొద్దున్నే కర్మంటున్నావు?"

"ఎందుకా? రోజు రోజుకూ మీ కొంటె చేష్టలు మితిమీరి పోతున్నందుకు."

"నేనేం చేశాను?"

"నటించటం చాలుగాని ఎక్కడ దాచారో త్వరగా యిచ్చేయండి- బయటది కేకలు పెడ్తోంటే."

"నువ్వే నన్నిలా పిచ్చివాణ్ని చేశావు."

"మీతో వాదించలేను బాబూ త్వరగా బట్టలిచ్చెయ్యండి"

"తమరిచ్చేదాకా నే నివ్వను"

"అయితే ఇలాగే లేచి వెళ్ళిపోతాను"

"నిజంగా. అంత అదృష్టమా?"

"ఎంతాశ : ఈ బెడ్ షీట్ కప్పుకొని పక్క గదిలోకెళ్ళి మరో డ్రెస్ వేసుకుని వస్తేగాని మీ రోగం కుదుర్తుం దుండండి"

"లావణ్య ప్లీజ్....ఒక్క నిముషం"

అతడు బెడ్ షీట్ పట్టుకుని లాగాడు. కాని అది తన బెడ్ షీట్ గాదు-హోటల్ గదిలోని బెడ్ మీది బెడ్ షీట్.

జ్ఞాపకాలు : ఈ జ్ఞాపకాలు ఒక్కొక్కసారి గుండెల్లో ఇంత చిచ్చు పెడతాయని అతనికి తెలీదు.

అతనిలోని ప్రతి అణువు బాధతో ఘూర్ణిల్లింది. వేడి రక్తంతో పుపొంగిన అతని నరాలు ఏ క్షణంలోనైనా చిట్లిపోతాయేమో ననిపించింది.

అతనికి వెంటనే లావణ్య కావాలనిపించింది.

లావణ్య వక్షోజాల్లో తలదూర్చి, తన శరీరాన్ని ఆమె శరీరంతో పెనవేసి, తన పెదవుల్ని ఆమె పెదవులతో కలిపేసి, తన సర్వస్వాన్ని ఆమె కర్పించి, ఆమె సర్వస్వాన్ని తను దోచుకొని, యుగాల్ని క్షణాలుగా, క్షణాల్ని యుగాలుగా మార్చేసుకుని స్థలాన్ని కాలాన్ని జయించి. ఆనందపు శీతల శిఖరాల్ని అధిరోహించి, ప్రశాంత సుషుప్తి లోకి జారిపోతే తప్ప ఈ మనస్సుకు శాంతిలేదు. అగ్నిలా జ్వలించి పోతున్న ఈ శరీరం అప్పుడుగాని చల్లబడదు.

అతనికి వెంటనే యేమైనా చెయ్యాలనిపించింది.

వెంటనే లావణ్య దగ్గరకు పరుగెత్తుకొనిపోతే?

అసంభవం? తనకూ లావణ్యకూ మధ్య కొన్ని వందల మైళ్ళ దూరం, ఆ దూరాన్ని దాటేంతవరకు ఈ శరీరాన్ని ఓదార్చలేడు.

బాత్‌రూంలో కెళ్ళి తెల్లవార్లూ చన్నీళ్ళ స్నానం జేస్తూ ఉండి పోవాలనిపించింది. యే ఐస్ ఫ్యాక్టరీకైనా వెళ్ళి ఐస్ ముక్కల మీద పడుకోవాలనిపించింది.

యేన్నో చెయ్యాలి. యేదైనా చెయ్యాలి. లేకపోతే ఈ బాధ తన శరీరాన్ని తినేస్తుంది. ఈ రాత్రి గడిచేలోగా తనకు పిచ్చెక్కుతుంది.

అతడు విసురుగా లేచాడు.

చక చకా డ్రెస్ చేసుకున్నాడు.

రూం బయటకొచ్చి తాళం వేసి, లిఫ్టుకోసం ఎదురుచూసే ఓపిక లేక మెట్టుదిగి సెకండ్ ఫ్లోర్‌లోంచి ఫస్టు ఫ్లోర్లోకొచ్చాడు.

అతని కెదురుగా వస్తున్న వాళ్ళనెవ్వరిని అతడు చూడలేదు. ఫ్యాంట్ జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని త్వరత్వరగా మెట్టుదిగి కింద కొచ్చాడు

రిసెప్షన్ రూంలోంచి బయటపడి, హోటల్ కాంపౌండ్ దాటి రోడ్డుమీద కొచ్చాడు.

"బండి కావాలా బాబుగారు!" అంటూ అక్కడున్న రిక్షావాళ్ళంతా అతన్ని చుట్టుముట్టారు.

అక్కర్లేదని చెప్పేసి వాళ్ళ మధ్య లోంచి కదిలి కొంచెం దూరం నడిచి పేవ్‌మెంట్ మీద నిల్చున్నాడు.

అతడికేం చెయ్యాలో తోచలేదు.

ఆ వూళ్ళో ఉన్న సినిమాలన్నీ అతడు చూసేశాడు.

బార్ కెళ్ళి తాగే అలవాటు లేదతనికి.

ఆ ఊర్లో అతనికి ఫ్రెండ్సెవరూ లేరు.

"యే బ్రోథల్ హౌస్‌కైనా వెళ్తే" మెరుపు మెరిసినట్టుగా అతని బుర్రలో ఈ ఆలోచన.

తనలో ఈ ఆలోచన కలిగినందుకు తనను తాను అసహ్యించుకున్నాడు.

ఈ బుర్ర క్షణం కూడా ఊర్కోదు....ఎప్పుడూ యేవో చెత్తను సృష్టిస్తూనే ఉంటుంది. ఈ ఆలోచనలు జ్ఞాపకాలు లేకపోతే ఎంత బావుండును.

"యేం బాబుగారూ ఒంటరిగా ఉన్నట్టున్నారే....టైమ్ గడవటం లేదా" అతడు వెంటనే పక్కకు తిరిగి చూశాడు.

అతని పక్కనెవరో కొత్తమనిషి నిల్చొని వున్నాడు.

"నువ్వెవరు"

"నే నెవరైతే యేం బాబు, మీరు మాత్రం ఒంటరి తనంతో మహా ఇబ్బ ది పడిపోతున్నట్టున్నారు. ఈ ఒంటరితనం మహా చెడ్డది బాబూ, మనసుకు పిచ్చెత్తిస్తుంది."

ఈ సారతన్ని పరీక్షగా చూశాడు.

కాకి నిక్కర్, చిరుగుల బనియన్- అక్కడక్కడ తెల్ల వెంట్రు కలతో మాసిన గడ్డం, రెల్లుగడ్డిలా పల్చగా నెత్తిమీద జుట్టు, ఎర్ర జీర లతో మెరుస్తున్న చిన్నచిన్న కళ్లు. సన్నగా పొట్టిగా వున్నాడు.

"ఆఫీసు పనిమీదొచ్చారా బాబూ?"

"ఔను"

"టైమ్ గడవక చాలా దిగులుబడిపోన్నట్టున్నారు."

"ఔను. కాని నువ్వేం నా మీద జాలి చూపించాల్సిన అవసరం లేదు. మైండ్ యువర్ బిజినెస్."

అతడు అక్కడికి కొంచెం దూరంలో వున్న కిళ్ళీ కొట్టు వైపు నడిచాడు.

"నా బిజినెస్ ఇది సార్." అతన్ని వెంబడిస్తూ తగ్గు స్వరంతో అన్నాడు కాకినిక్కర్ వాడు.

"ఏది?"

"మీలాంటివాళ్ల దిగులును, వంటరితనాన్ని పోగొట్టటం"

"ఎలా పోగొడ్తావు?"

"మీరు ఊఁ అనండి బాబూ."

"అంటే"

"మీకు మంచి కంపెనీని తెచ్చిపెడ్తాను"

"మంచి కంపెనీ అంటే?"

"మంచి పిల్లను తెచ్చిపెడ్తాను"

"ఓహో"

వెంటనే అతనికి తెలియకుండానే అతని హృదయాంతరాళంలో ఎక్కడో ఒక సంతోష కెరటం లేచింది.

"ఔను బాబూ మీకెలాంటి పిల్లకావాలో చెప్పండి రాత్రంతా వుండమంటారా? కొన్ని గంటలు చాలా? చెప్పండి సార్."

తను వెంటనే తనను తాను రక్షించుకోకపోతే తనను వాడు ఏదో ఊబిలోకి తోసేస్తాడనిపించింది.

"ఏయ్ మిష్టర్? ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలిసే మాట్లాడుతున్నావా? పిచ్చి పిచ్చిగా వాగావంటే పోలీసుల కప్పగిస్తాను. యూ డర్టీ పింప్"

కిళ్లీకొట్టువైపు వెళ్ళబోతున్న అతడు గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి హోటల్ వైపు కదిలాడు.

నాష్టి ఫెల్లో! ఇలాంటి వాళ్లు ఈ విజయవాడ పట్టణంలో కోకొల్లలుగా వుంటారని విన్నాడు. కాని నిజంగా చూడటం ఇదే ప్రథమం.

అతడు హోటల్ ఆవరణలో ప్రవేశించి రిసెప్షన్ రూం దాటాడు.

మెల్లగా, భారంగా ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కసాగాడు.

"మీకెలాంటి పిల్ల కావాలో చెప్పండి సార్!"

వాడు నిజంగా తను ఎలాంటి పిల్ల కావాలంటే అలాటి పిల్లను తెస్తాడా? డర్టీ స్కౌండ్రెల్! కోస్తున్నాడేమో!

లేదు. నిజంగా తెస్తాడేమో—ఈ ఊళ్ళో అలాంటి వాళ్లు చాలా మంది వుంటారని విన్నాడు.

అతని అడుగులు తడబడ్డాయి.

మళ్లీ ఆ గది—ఆ బెడ్—ఆ మాగ్‌జిన్స్. ఆ నాలుగ్గోడలు ఆ జ్ఞాపకాలు వద్దు-వద్దు ఆ చిత్రహింసనిక భరించలేడు.

ఇప్పుడా గదిలోకెళ్తే తనకు నిజంగా పిచ్చెక్కుతుంది. బయటే యెక్కడన్నా గడపాలి. కాని యిప్పుడు బయటకెళ్తే వాడు—ఆ కాకినిక్కరువాడు తనను నీడలా వెంబడిస్తాడు. వాడిని తప్పించుకోలేడు.

అతని గుండెల్లో ఏదో వణుకు ప్రారంభమైంది.

కొన్ని సెకన్లలో అతడు తను మెట్లెక్కడం లేదని మెట్లు దిగుతున్నాడని గ్రహించాడు.

రిసెప్షన్ రూం దాటి హోటల్ ఆవరణలో ప్రవేశించాడు.

వాడు కనిపించదేం? అప్పుడే ఏమయిపోయాడు. వెళ్లి పోయాడా? లేదు అడుగో—వాడు తనవైపే వస్తున్నాడు. వాడివైపు చూడకూడదు. వాడితో మాట్లాడకూడదు. వాడు తన దగ్గరకొస్తే వాడిని తన్నాలి.

"ఎందుకు సార్ మీలో మీరు బాధపడిపోతున్నారు. మీరు ఊఁ అనండి రాత్రంతా స్వర్గమైపోతుంది."

"షటప్!'' అన్నాడేగాని ఆ మాటలో ఏ మాత్రం ఫోర్స్ లేదు. వాడు నిశ్చలంగా అతని పక్కనే నిల్చుని ఈ సారింకా ధైర్యంగా అన్నాడు.

"నా మాట నమ్మండి సార్. మీకెలాంటి పిల్ల కావాలంటేఅలాంటి పిల్లను మీ గదిలో దింపుతాను. హోల్ నైట్ వుంచుకోవచ్చు.''

రెండు మూడు క్షణాలవరకు అతడేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

తనగొంతు పూడుకుపోయిందేమో ననిపించిం దతనికి.

అయినా యేదో చెప్పాలన్న పెనుగులాట అతన్ని వదల్లేదు.

"నిజంగా—నిజంగా—''

"చెప్పండి సార్—''

"కాస్త చదువూ సంస్కారం ఉండాలి. శుభ్రంగా ఉండాలి. చలాకీగా ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూవుండే అమ్మాయి కావాలి. పెద్ద పెద్ద కళ్లతో సన్నగా తెల్లగా వుండే అమ్మాయి కావాలి. తేగలవా?''

"తెస్తాను సార్ – మీరు రూంలోకెళ్లిపోండి సార్. పావు గంటలో వచ్చేస్తుంది. మీ రూం నెంబరు చెప్పండి సార్''

"ఫార్టీ టూ—ఆ అమ్మాయి నేను చెప్పినట్టుగా లేకపోతే వెంటనే బయటకు పంపించేస్తాను"

"అలాగే సార్''

వాడు మరుక్షణంలో అక్కణ్ణుంచి మాయమై రోడ్డుమీదున్న ఓ రిక్షా ఎక్కాడు.

తను అన్నీ లావణ్య పోలికలే చెప్పాడు.

ఈ విషయం లావణ్యకు తెలిస్తే.

నీ జ్ఞాపకాలనుంచి పారిపోవటానికే ఈ పని చేశానని, నన్నింతగా నీ బానిసను చేసుకోవటం నీ తప్పేనని చెప్పాలి.

లావణ్య తనని క్షమిస్తుందా? కాదు కాదు తనని తాను క్షమించుకోగలుగుతాడా?

చాలా పెద్ద ప్రమాదంలో ఇరుక్కో బోతున్నాడు.

"చాలా పెద్దప్రమాదం జరిగిపోయింది లావణ్యా!''

"యేమైందండీ? ఎందుకంతగా నీరసించిపోయారు?''

"మా కంపెనీ సేల్స్ చూసే పనిమీద నన్ను సరిగ్గా పదిరోజులు విజయవాడకు పంపిస్తున్నాడు మా జనరల్ మేనేజర్''

"అమ్మయ్య! అంతేగదా! మరేమిటోనని హడలిపోయాను.''

"అంతేకదా అని యెంత సులభంగా అనేశావు లావణ్యా! ఈ విషయం తెలిసినప్పట్నించి నేనెంత దిగులు పడిపోతున్నానో, ఎంత మానసిక చిత్రహింస ననుభవిస్తున్నానో, కొంచెంకూడా అర్థం చేసుకోలేకపోయావు. ఛీ! మీ ఆడవాళ్లంతా యింతే!''

"ఎందుకండి వూరికే అలా దిగులుబడిపోతారు. ఆఫీసు పనున్నప్పుడు వెళ్లడం తప్పుతుందా?''

"తప్పదు గనకనే ఈ దిగులు. నిన్ను విడిచి ఈ సంవత్సరం న్నర కాలంలో ఎప్పుడైనా వరుసగా పదిరోజులు. మైగాడ్! పదిరోజులు! మళ్లీ ప్రాణాలతో నిన్ను చేరుకోగలనంటావా?''

"తప్పకుండా చేరుకుంటారు. మీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం. కానూ మీ ఆఫీసులో మరెవరూ లేనట్టు మిమ్మల్నే ఎందుకు పంపిస్తున్నారేమిటి?''

"కర్మ! ఈ పని మా డిప్యూటీ మేనేజర్‌గాడిది. వాడు నెలరోజులు సెలవు పడేసి ఎక్కడికో చెక్కేశాడు. అందుకని నన్ను పంపిస్తున్నారు రేపే వెళ్ళాలి.

ఆ రాత్రి—లావణ్య తనూ శృంగార ప్రపంచపు టవతలి అంచుల్ని చేరుకొని అవధుల్లేని ఆనందాన్ని అనుభవించారు.

"ఈ పది రోజులు నీ స్పర్శను పొందలేని నా యీ శరీరం ఎంత కృశించిపోతుందో, ఎంత ఆకలిని ఎంత దాహాన్ని భరించాలో ఊహించు కుంటేనే భయమేస్తోంది.''

"ఆ ఆకలిని, దాహాన్ని భరించలేక అడ్డదారులు తొక్కరుగా?"

"అడ్డదారులా? కలలోకూడా నీతో తప్ప మరో స్త్రీతో ఎలాంటి అనుభవాల్ని పొందలేను. నీతో నేను పొందుతున్నది కేవలం శారీరక సుఖమేననుకుంటున్నావా. హృదయాలు యేకం కాకుండా శరీరాలు మాత్రమే యేకం కావడాన్ని నేను ఊహించుకోలేను——

"యేమో! మీ మగవాళ్ళ మాటలు నమ్మటమెలా?"

అతడు భారంగా అడుగులు వేస్తూ తన రూంను చేరుకున్నాడు.

తాళం తీసి తలుపు తెరచుకొని లోపలకెళ్లియీజీ చెయిర్లో కూర్చు న్నాడు. వాడు నిజంగా తను చెప్పిన పోలికలన్నీఉన్న అమ్మాయిని తెస్తాడా? తను నిజంగా అలా చెప్పాడా.

ఇట్సె జోక్! జస్ట్ ఫర్ ఫన్! యేదో రకంగా కాస్సేపు టైమ్ గడపడానికి అలా చెప్పాడు.

కాని వాడు నిజంగా అమ్మాయిని తీసుకొస్తే?

ప్రాస్టిట్యూట్స్‌ను గురించి ఎన్నో కథల్లో, నవలల్లో చదివాడు. సినిమాల్లో చూశాడు. వాళ్లు వీళ్ళు చెప్పుకోగా విన్నాడు. కాని నిజంగా ఎలా వుంటుందో తానెన్నడూ చూడలేదు.

టైమ్ చూశాడు, వాడు వెళ్ళి చాలా సేపే అయింది. ఇంకా రాడేం.

మైగాడ్! తానామె కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడా?

"ఏమో! మీ మగవాళ్ల మాటలు నమ్మటమెలా?"

బయట మెల్లగా తలుపుమీద కొట్టిన చప్పుడు-అతడు దిగ్గునలేచి నిల్చున్నాడు.

"వచ్చేసిందా?" అతనిలో భయంకరమైవ క్యూరియాసిటి! వణుకు తున్న చేతులతో తలుపు తీశాడు.

బయట నిల్చున్న పద్దెనిమిదేళ్ళమ్మాయి చప్పున లోపలకొచ్చేసి తలుపులు మూసేసింది.

వెంటనే గుప్పుమని గదినిండా మల్లెపూల వాసన వ్యాపించింది.

అతడామెకేసి కళ్లప్పగించిచూస్తూ వుండిపోయాడు. జరిగిందేమిటో అతని కర్థంకావడంలేదు.

చేతిలోవున్న హాండ్‌బ్యాగ్‌ను టీపాయ్‌మీద పడేసి బెడ్‌మీద కూర్చుని పత్రికల్ని తిరగెయ్యటం మొదలెట్టిందామె.

"మీరు మాగజీన్లు తెగ చదివేట్టున్నారే."

అతడేమీ మాట్లాడలేక పోయాడు. ఆమెనలాగే చూస్తూ వుండి పోయాడు.

ఇంచుమించు తను చెప్పిన పోలికలన్నీ ఆమెలో వున్నాయి. ఎంతో గౌరవనీయులైన కుటుంబానికి చెందిన స్త్రీలా వుంది. అప్పుడే విచ్చుకుంటున్న మల్లెపూవులా స్వచ్ఛంగా, శుభ్రంగా వుంది. సన్నగా పొడుగ్గా, కోల మొహంతో, పెద్ద కళ్లతో ఎదుటి వ్యక్తిని వెంటనే ఆకట్టుకునే చిరునవ్వుతో యెంతో అందంగా ఆకర్షణీయంగా వున్న ఆమెను బయట చూస్తే యెవరైనా ఏ కాలేజీలోనో చదువుకుంటున్న అమ్మాయనుకుంటారు. చాలా సింపుల్‌గా అలంకరించుకుంది. శుభ్రంగా వున్న బ్లూప్రింట్ వాయిల్ చీర, వైట్ జాకెట్ జడనిండా మల్లె పూలు.

"వాట్ మిష్టర్ విశాల్ : అంత సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తున్నారేమిటి ?"

అతడు వులిక్కి పడ్డాడు.

తన పేరు ఈవిడ కెలా తెలిసింది ? కొంపదీసి ఈమెకు తను యెవరో, యేమిటో. యెక్కణ్ణించి వచ్చాడో అన్నీ తెలుసా యేమిటి ?

"నా పేరు నీకెలా తెలుసు ?"

"మీరు యేమి చెప్పకుండా బిగుసుకుని కూర్చుంటే మీ పేరు తెలుసుకునే మార్గమే లేదనుకున్నారా యేమిటీ? ఇదిగో ఈ "ఇండియా-టు-డే- మాగజీన్ మీద మీ పేరు స్పష్టంగా రాసుంది."

అతడు నిట్టూరుస్తూ నవ్వాడు-

"యూ ఆర్ వరీ క్లెవెర్"

"థాంక్యూ....మీరు మాగజీన్లు తెగ చదివేట్టున్నారే"

"కొత్త ప్రదేశంలో మన ఒంటరితనాన్ని పోగొట్టేవి మాగజీను లేగా"

"మీకు వంటరితనమంటే భయమా?"

"ఔను"

"ఈ ఊరికి కొత్తగా వచ్చారా?"

"ఔను"

"ఫ్రెండ్సెవరూ లేరా?"

"లేరు"

"నాతో ఫ్రెండ్‌షిప్ చేస్తారా?"

"ఇంకో కొన్ని గంటల్లో నువ్వెక్కడో నేనెక్కడో నీతో ఫ్రెండ్‌షిప్పేమిటి?"

ఆమె అదో మాదిరిగా నవ్వింది.

"ఎందుకు నవ్వావు?"

"ఊరికినే—నానవ్వు మీకు నచ్చలేదా?"

"నచ్చకపోవటం కాదు.అంత బాగా నవ్వటం ఎక్కడ నేర్చావని. బై దిబై నీ పేరేమిటి?"

"అనురాధ"

"నైస్ నేమ్"

"థాంక్యూ"

"ఏం చదివావు?"

"ఇంటర్మీడియట్ చదువుతూ ఆపేశాను. యెందుకాపేశావని మాత్రం అడక్కండి"

"ఎందుకని"

"మీతో ఉన్నంతసేపు నన్ను లైవ్లీగా ఉండనీయండి."

అతడు వెంటనే యేమీ మాట్లాడలేదు. ఆమెను మీ తల్లి దండ్రు లెవరు? ఇంత చదువూ సంస్కారం ఉన్నదానివి ఇలాంటి పనెందుకు చేస్తున్నావు? అని అడగాలనుకున్నాడు. కాని ఆమె అలా అనడంతో ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు.

"ఆఫీసు పనిమీదొచ్చారా ఈ ఊరు"

"ఔను"

"ఈ ఊరు మీకెలా ఉంది?"

"వచ్చినప్పట్నుంచి ఈ ఊర్ని విడిచి మళ్ళీ మా ఊరు వెళ్ళటానికింకా యెన్ని గంటలు, యెన్ని నిమిషాలు, యెన్ని సెకన్లు వున్నాయని లెక్కించుకుంటున్నాను. దాన్నిబట్టి మా ఊరు నాకెలా వుందో నువ్వే ఊహించుకోవచ్చు."

"మీ వూళ్ళో మీకున్న అంత పెద్ద ఆకర్షణేమిటో తెలుసుకోవచ్చా ?"

"కొన్ని విషయాల్ని బయటికి చెప్పకుండా మన మనస్సులో దాచుకుంటేనే అందంగా వుంటుంది."

"మీమనసులో మీరుదాచుకున్న అంత అందమైన విషయమేమిటో నేను చెప్పనా?"

"చెప్పలేవు"

"చెబితే ఏమిస్తారు?"

"నువ్వు కోరుకున్నదేదైనా....అఫ్‌కోర్స్ ! నా పరిధిలో నాకు సాధ్యమయ్యేదైతే."

"తర్వాత మాట తప్పొద్దు"

"తప్పను గాక తప్పను"

"ఏమో! మీ మగవాళ్ల మాటలు నమ్మటమెలా?"

అతడు వెంటనే అసహనంగా చైర్‌లోంచి లేచాడు. ఆమె తన ఆయువుపట్టుపైన దెబ్బకొట్టినట్టుగా విల విల్లాడిపోయాడు.

"మీ ఆడవాళ్ళెపుడూ ఇలా 'మీ మగవాళ్ల మాటలు నమ్మటమెలా' అని యెందుకంటారు? అయామ్ డెడ్ సీరియస్ ఎబౌట్ మై ప్రామిస్-వై డోంట్ యూ బిలీవ్ మి ?"

"అయామ్ సారీ"

"ఇట్స్ ఆల్ రైట్ మై ప్రామిస్ స్టిల్ స్టాండ్స్"

ఆమె నవ్వింది. ఆ నవ్వు అతని హృదయం మీద పన్నీటిజల్లును చిలకరించింది. ఆమె యెప్పుడూ అలా నవ్వుతూ వుండిపోతే యెంత బావుండును.

"మీకు మీ ఊళ్ళో వున్న ఆకర్షణేమిటో చెప్పాలి. కరెక్టుగా చెబితే నేను కోరుకున్న దేదైనా యిస్తారు. అంతేగా?"

"ఔను, ఔను. సస్పెన్సుతో చంపక త్వరగా చెప్పెయ్."

"చెబుతున్నాను.... చెప్పేస్తున్నాను-రెడీ?"

"రెడీ"

"మీ వూళ్లో మీకున్న ఆ గ్రేటెస్ట్ ఆకర్షణ, మీ లావణ్య! మీ ముద్దుల శ్రీమతి! మీ సర్వస్వం! కరెక్టు?"

అతడు యెగిరి గంతేశాడు. అతనిలో చెలరేగిన ఎక్సైటిమెంట్‌ను అణచుకోలేకపోయాడు. ఆశ్చర్యం, భయం ఉత్కంఠ, ఆనందం ఒకే సారి జనించి అతన్ని వుక్కిరి బిక్కిరి చేశాయి.

అప్రయత్నంగా అతడామె దగ్గరగావెళ్ళి ఆమె భుజాలమీ: చేతులు వేసి ఆమెను కుదిపేశాడు.

"మా లావణ్య నీకు తెలుసా? యెలా తెలుసు? "

"భయపడకండి. మీ లావణ్య నాకు తెలీదు."

"మరెలా చెప్పావు?''

ఆమె పకపకా నవ్వుతూ బెడ్‌మీది దిండుకిందున్న పోస్టు కవరుతీసి అతనికి చూపించింది.

అతడారోజు సాయంత్రమే లావణ్యకు ఉత్తరం రాసి, ఆ కవ రులోపెట్టి పైన అడ్రసు రాసి పోస్టు చేద్దామని ఆ దిండుకింద పెట్టాడు.

ఆ కవరు చూడగానే అతడు గాఢంగా నిట్టూర్చాడు.

"యూ ఆర్ రియల్లీ ఫెంటాస్టిక్ అనురాధా? కమాన్ ఏం కోరు కుంటావో కోరుకో,'

ఆమె అతడి మాటలు వినిపించుకోకుండానే "చాలా అదృష్టవంతు రాలు"అంది.

"ఎవరు?"

"మీ లావణ్య".

"ఎందుకు?"

"ఆమెను ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ప్రేమిస్తున్న మీలాంటి భర్త దొరికినందుకు"

"యూ ఆర్ రాంగ్ ? నిజంగా లావణ్యను అంత ప్రేమిస్తున్న వాడినయితే ఇప్పుడిలా నీతో యెందుకుంటాను? నేనో పెద్ద మోసగాడిన్ని"

"కాదు. మీరు నన్నెందుకు పిల్చారో నాకిప్పుడే అర్థమైంది. మీ లావణ్య జ్ఞాపకాలనుండి కాసేపు పారిపోవడానికి నన్ను పిల్చారు."

ఆ క్షణంలో ఆమె అతనికి చాలా దగ్గరయ్యింది. ఆమె మామూలు స్త్రీ కాదనిపించింది.

"నేను నీకు యెంత దగ్గర కాకూడదనుకుంటున్నా యేదో అద్భుత శక్తితో నన్ను నీవైపు లాక్కుంటున్నావు. నిన్నేంచెయ్యాలో నా కర్థం కావటంలేదు. ఒకరొన్నొకరు ఇంత బాగా అర్థంచేసుకోవటం కూడా ఒక్కొక్కసారి చాలా విచిత్రమైన సమస్యల్ని సృష్టిస్తాయి కదూ?"

ఆమె అతడికేసి చురుగ్గా చూసింది.

"విశాల్‌గారు మీకు నేనెలాంటి సమస్యను సృష్టించ బోవటం లేదు. ఇంకో కొన్ని గంటల్లో మీరే ఇంతకుముందన్నట్టు మీరెక్కడో, నేనెక్కడో, మనం కలిసున్నంతసేపైనా హాయిగా గడుపుదాం-రండి మీ లావణ్యను మీరు కాస్సేపైనా మరచిపోయేటు చేస్తాను కమాన్"

ఆమె బెడ్‌మీద మత్తుగా అటూ, ఇటూ దొర్లింది.

అతడు కదల్లేకపోయాడు. ఆమెను అలాగే చూస్తూ వుండిపోవా లనిపించిందతనికి.

"ఎంతసేపని అలా చూపులతో తినేస్తారు. నిద్దరొస్తోంది డియర్ ! త్వరగా రండి."

అనురాధ ట్యూబ్‌లైటార్పేసింది.

ఎర్రగా వెలుగుతున్న జీరో కాండిల్ బల్బు కాంతిలో ఆమె అతని కళ్ళకింకా అందంగా, అభిలషణీయంగా కనిపించింది.

"నిద్దరొస్తోంది డియర్! ఆపాడు మాగజిన్ మూసేసి లైటార్పేసి రండి ప్లీజ్!" బెడ్‌మీద మత్తుగా దొర్లుతూ లావణ్య.

"ఇదిగో వచ్చేస్తున్నా—ఒక్క నిముషం."

"అబ్బబ్బబ్బ! నా కంటె మీకా చెత్త పత్రికే ఎక్కువైందా!''

"యూ ఆర్ వేస్టింగవర్ టైము డియర్ కమాన్: రిలాక్స్! బెడ్ ఈజే బెస్టు ప్లేస్ ఫర్ రిలాక్సేషన్!"

మంత్రముగ్ధుడిలా అతడామె దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

అతన్నామె గట్టిగా గుండెలకదుముకుంది.

మల్లెపూల పరిమళం అతనిని మత్తెక్కించింది.

జూలు విదిలించి గర్జించిన సింహంలా అతనిలో కోరిక విజృంభించింది.

ఆమెను తన గుండెలమీదకు చేర్చుకొని ఆమె పెదవుల కోసం వెతికాడు.

"జస్టేమినిట్! వదలండి."

"ఎందుకు డియర్?"

"మరచిపోయాను."

"ఏమిటి?"

"పిల్."

"ఫరవాలేదు యీ ఒక్కసారికి నా మూడ్ పాడుచెయ్యకు,"

"మీకు ఒక్కసారికే- కాని నా కొంప మునుగుతుంది."

"ఏమౌతుంది డియర్- పాపో, బాబో పుడ్తారే అనుకో పెంచుకునే శక్తి మనికు లేదా?"

"మిష్టర్ విశాల్! ఏమిటి మీరంటున్నది?"

అతడు మూసుకున్న కళ్ళను తెరిచాడు. వెంటనే అతని శరీరం జలదరించింది.

కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆమెను చూశాడు. వెంటనే ఆమెను వదిలేసి పక్కమీంచి లేచి చైర్లో కూర్చున్నాడు.

"సారీ అనురాధా! యీ రోజంతా నేనేంచేస్తున్నానో నా కర్థం కావటంలేదు. అయామ్ జస్ట్ గోయింగ్ మ్యాడ్.''

"మీ మ్యాడ్ నెస్‌ను యిప్పుడే పోగొడ్తానుండండి."

ఆమె బెడ్ మీంచి లేచి హ్యాండ్ బ్యాగ్ చేతిలోకి తీసుకొని అందులోంచి ఓ టాబ్లెట్ తీసింది.

"ప్లీజ్ స్టాపిట్- నువ్వా టాబ్లెట్ వేసుకోవలసిన అవసరం లేదు."
"ఎందుకు."
"ఐ జస్ట్ కాంట్ డూ ఇట్."
"వై నాట్? నేనంత వికారంగా వున్నానా?"
"నోనో నో యూ ఆర్ వెరీ బ్యూటీఫుల్."
"దెన్ కమాన్."
ఆమె టాబ్లెట్ నోట్లో వేసుకుని మంచినీళ్ళు త్రాగింది.
"అనురాధా ఐ లైక్ యూ వెరీమచ్! ఇంకాస్సేపైతే తెల్లవారుతుంది. అప్పటివరకు ఇలాగే హాయిగా మాట్లాడుకుంటూ కూర్చుందాం."
ఆమె కళ్ళు పెద్దవిచేసి అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆమెలో అకస్మాత్తుగా ఏదో మొండి పట్టుదల. తను ఇలాంటివాళ్ళ నెందరినో చూసింది. అందర్నీ తన అందంతో లొంగదీసుకుంది. "నో మ్యాన్ కెన్ రెసిస్ట్ మీ" అనుకుంది. అలాంటి వాళ్ళందరిలో లేని ప్రత్యేకత ఇతనిలో ఏముందో చూడాలనిపించింది.
"మీరు ఇంతకుముందే నాకో మాటిచ్చారు. గుర్తుందా?"
"ఔను."
"నేను కోరుకున్న దేదైనా ఇస్తామన్నారు."
"నాకు సాధ్యమైతేనే ఇస్తానన్నాను."
"యూ ఆర్ ఎ రోబస్ట్ మ్యాన్! మీకు సాధ్యం కాకపోవటమేమిటి ?"
"యేమిటది?"
"ఈ రాత్రి మీరు నాకు కావాలి. మీకు లావణ్య ఇవ్వలేంది నేనిస్తాను, కమాన్ మాట తప్పొద్దు."
ఆమెకేం సమాధానం చెప్పాలో అతనికి తోచలేదు.
ఆమె చకచకా తను వేసుకున్న బట్టలన్నీ విప్పేసి, బెడ్ మీద పడుకొని బెడ్ షీట్ కప్పుకుంది.
"కమాన్ డియర్! క్విక్!"
ఇంద్రధనస్సులా మెరిసిపోతున్న ఆమె శరీరాన్ని చూసిన యే పురుషుడు ఆ క్షణంలో ఆమెను కోరకుండా ఉండలేడనిపించిందతనికి.

అతనిలో మళ్లీ కోరిక విజృంభించింది,

"కమాన్ డియర్ యేమిటింకా ఆలోచిస్తున్నారు. బయట తెల్లారి పోతుంటే,''

"కమాన్ డియర్: తెల్లారిపోతుంది. పనిమనిషొచ్చే టైమైంది."

అతడామెను చేరుకున్నాడు. ఆమె తన శరీరాన్ని అతడి శరీరంతో పెనవేసింది. అతడామె శరీరాన్నంతా ముద్దులతో ముంచెత్తాడు.

ఆమె అతని మీదున్న బట్టల్ని లాగేస్తోంది,

అతడామెను తనకు దగ్గరగా, ఇంకా దగ్గరకు చేర్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. అతడి అంతరాంతరాల్లో ఆవహించి వున్న ఆమె మీది ఆరాధనకు మాటల రూపం యిచ్చే ప్రయత్నం ప్రారంభించాడతను.

"నా మీద ఏం మత్తుమందు చల్లావు లావణ్యా: నన్నిలా పిచ్చి వాణ్ని చేసి నీ చుట్టూ, నువ్వే ప్రపంచంగా యెందుకు తిప్పుకుంటున్నావు? ఒక్క క్షణం నిన్ను చూడకపోతే నా హృదయం నీకోసం యెందుకిలా తపించిపోతుంది? ఎందుకు లావణ్యా.... నన్నెందుకిలా ప్రపంచానికి వ్యర్థుణ్ని చేశావు? నాలోని ప్రతి అణువులో నువ్వే యెందుకు చేరిపోయావు? నీ మీది ప్రేమతో నిండిపోయిన ఈ పిచ్చి గుండెను నేనేం చేసుకోను? చెప్పు లావణ్యా.... చెప్పు—"

ఆమె అతి ప్రయత్నంతో అతన్ని తన మీదినుంచి తోసేసింది.

"లేవండి! మిష్టర్ విశాల్ ! నేను మీ లావణ్యనుకాను. కాల్ గర్ల్ అనురాధని."

అతడు తన పక్కలో బాంబు పేలినట్లు దిగ్గున లేచి నిల్చున్నాడు.

"అయామ్ వెరీ సారీ."

"ఫరవాలేదు. మిమ్మల్ని అదే మూడ్‌లో ఇంకాస్సేపు వుండనిస్తేనా పంతం నెగ్గేదే. కాని మిమ్మల్ని మోసగించి నాపంతాన్ని నెగ్గించుకోవటం నాకిష్టంలేదు. లావణ్యగాకాదు—నన్ను మీరు కాల్ గర్ల్ అనురాధగా చూస్తేనే నాకు నిజమైన గెలుపు. మీ లావణ్యే గెలిచింది."

ఆమె లేచి చకచకా డ్రెస్ చేసుకోవటం మొదలెట్టింది.

"నువ్వు కాల్‌గర్ల్ అనూరాధవే కావొచ్చు కాని నిన్ను జీవితాంతం మరచిపోలేను."

"నేనూ మిమ్మల్ని మరచిపోలేను. నేను చాలామంది మగవాళ్లను చూశాను. మీలాగే యేవేవో పనుల మీద ఈ ఊరొచ్చి టైమ్ గడవక నాలాంటి కాల్‌గర్ల్స్‌ని పిలిపించుకునే ఎందరో మర్యాదస్తుల్ని, సంస్కారవంతుల్ని చూశాను. కాని మీలాంటి ఇంత ఫెయిత్‌ఫుల్ హజ్బెండ్ నెవర్నీ చూళ్లేదు. మీ లావణ్యను నేను చూడకపోయినా ఆమె పర్సనాలిటీని ఊహించుకోగలను. ఆమెతో పోటీ చెయ్యబోయి ఓడిపోయాను. కాని ఓడిపోయానని బాధపడటంలేదు, తన భర్తను ఇంతగా ఆకట్టుకున్న ఒక తోటి స్త్రీని హృదయపూర్వకంగా అభినందిస్తున్నాను."

ఆమె తన హాండ్‌బ్యాగ్ చేతిలోకి తీసుకుని టీపాయ్ మీదున్న రిస్టువాచీలో టైమ్ చూసింది.

"అప్పుడే నాలుగౌతోంది నే వెడ్తాను."

ఆమె వెళ్ళిపోతాననగానే అతనిలో యేదో దిగులు. అకస్మాత్తుగా లభించిన గొప్ప పెన్నిధిని పోగొట్టుకున్నట్టుగా ఫీలయ్యాడు.

ఏదో గుర్తొచ్చినట్టుగాలేచి బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచి పర్స్ తీసాడు. అందులోంచి రెండువందల రూపాయల నోట్లను తీసి "కాదనకుండా తీసుకోవాలి. ప్లీజ్" అన్నాడు.

"ఎందుకు? నా నుంచి మీ మగవాళ్లు యే సుఖాన్నైతే ఆశిస్తారో అది నేను మీకివ్వలేకపోయాను. కాబట్టి మీ దగ్గర డబ్బు తీసుకునే అర్హత నాకు లేదు."

"నువ్వు నాకు అంతకంటె వెయ్యిరెట్లు అధిక సుఖాన్నిచ్చావు. నా ఒంటరితనాన్ని, దిగులును పోగొట్టావు. నిజమైన స్నేహంలో వుండే మాధుర్యాన్ని ఈ కొద్దిసేపట్లో చూపించావు. కొద్ది గంటల్లో విడిపోతున్న వాళ్ల మధ్య స్నేహమేమిటన్న నామాట ఎంత తప్పో నిరూపించావు. ఇదంతా సుఖం కాదూ? శారీరక సుఖమౌతుందా? నా తృప్తి కోసమైనా తీసుకో అనూరాధా! నేను నీకిచ్చిన మాటను ఎలాగూ నిలుపుకోలేకపోయాను——"

ఆమె అదో మాదిరిగా నవ్వుతూ ఆ రెండు నోట్లనూ తీసుకుంది.

"నాకిచ్చిన మాటను నిలుపుకోలేక పోయానని బాధపడ్తున్నారు కదూ ? యింకో కొన్ని క్షణాల్లో మనం విడిపోతాం. బహుశా మళ్లీ యెప్పుడూ కలుసుకోలేక పోవచ్చు. విడిపోయేముందు నాదొక చిన్న కోరిక. ఈసారి మీరు కాదనకూడదు. తప్పకుండా తీరుస్తారు కదూ?"

"తప్పకుండా—చెప్పు అనురాధా!" అంటూ ఆమె చేతిలో చెయ్యేశాడతను.

"మీరు నాకొక చిన్న సహాయం చెయ్యాలి. మీ ఊరు వెళ్లేటప్పుడు ఈ రెండు వందల రూపాయలతో మీ లావణ్యకేదైనా నా తరుపున మంచి ప్రెజెంట్ కొనుక్కెళ్ళండి.''

ఆమె ఆ రెండు వందల రూపాయల నోట్లని తిరిగి అతని చేతిలో పెట్టింది.

"అనురాధా!" అతడేదో అనబోయాడు.

"ఇంకేమీ చెప్పకండి. లావణ్యకు ఆ ప్రెజెంట్ ఇస్తూ 'ఫ్రమ్ అనురాధ విత్ లవ్!' అని చెప్పండి. గుడ్‌బై మిష్టర్ విశాల్.''

ఆతని చేతిని చిన్నగా ముద్దు పెట్టుకుని తలుపు తెరచుకొని బయటికెళ్ళిపోయింది, కాల్‌గర్ల్ అనురాధ.

ఆ రెండు నోట్లను తిరిగి పర్సులో పెడ్తూ "ఫ్రమ్ అనూరాధా విత్ లవ్" అనుకున్నాడు విశాల్.

('ఆంధ్రజ్యోతి')